

CRÍTICA

foc pels queixals, però això fa que valgui la pena veure la pel·lícula, perquè te la creus.

Tenint Carlos Bardem al rodatge, l'autor de la novel·la, hi va haver algun conflicte?

Algun conflicte? En vaig tenir milers, de conflictes, amb en Carlos! Des del primer esborrany de 30 pàgines. Em va trucar i em va dir "a veure, Zannou, que tu m'has dit una cosa i n'has escrit una altra". Hi vaig tenir moltes guerres, amb ell, és cert, i és una sort: quan estan defensant un còrner, els jugadors s'insulten, però les tensions queden al camp. En Carlos té una energia tremenda, et baralles amb un paio que te les torna, i això et fa créixer com a director. Jo havia de convèncer el novel·lista que la pel·lícula era meua, i en Carlos no és dels que es deixa, no. Però si no haguéssim discutit, el procés hauria estat un pal, i la pel·lícula seria una merda.●

MAITE CRUZ

ningú no va esmentar Sara Montiel, que va morir dies després de Luna, i amb una vinculació molt important amb el cinema llatinoamericà. L'actriu va rodar pel·lícules a Mèxic –tenia nacionalitat mexicana– com *Càrcel de Mujeres*, i a Cuba, *Piel Canela*, on va aprendre a fumar cigars i va conèixer Hemingway.

D'entre els títols que competiran a la Secció Oficial cal destacar *Por un tiempo* (Argentina, 2013), de Gustavo Garzón; l'òpera prima *El limpiador* (Perú, 2012), d'Adrián Saba; *El último Elvis* (Argentina-EUA, 2012), d'Armando Bo, o *La vida precoz y breve de Sabina Rivas* (Mèxic, 2012), de Luis Mandoki.●

Formidable apoteosi burlesca

TEATRE

Els feréstecs

Autor: Carlo Goldoni
Traducció i direcció: Lluís Pasqual
Lloc i data: Teatre Lliure (Montjuïc) (10/IV/2013)

JOAN-ANTON BENACH

L'alegria que Lluís Pasqual fa esclatar a la capgirada sala Fabià Puigserver de Montjuïc amb *Els feréstecs*, de Carlo Goldoni, recorda, d'alguna manera, l'epicúria consigna pòstuma que recomana fornir a dojo quan el món s'acabi. En efecte, les estretors imposades avui dia al teatre i a la cultura en general, amb situacions agòniques per a més d'un col·lectiu, diria que han inspirat al director del Lliure una diversió teatral incontinent i disbauxada, ara que encara som vius.

Em costa d'imaginar *Els feréstecs*, aquests feréstecs, en temps de calma i prosperitat. Avui, en canvi, no poden ser més idonis. Avui em semblen portadors d'una saludable i oportuna afirmació, cadascun d'ells, i cadas-

cuna de les seves oponents femenines, cavalcant una apoteosi burlesca formidable, imaginativa, vibrant... Una mena de provocació contra retalladors i miops. L'alegria, a més a més, la transmeten actrius i actors mitjançant una escudella idiomàtica pancatalana francament substanciosa, cuinada pel mateix Pasqual, traductor primmirat del text goldonià que trasllada a la Catalunya de la Primera República.

El 1760, dos anys abans d'abandonar Venècia i anar-se'n a París convidat pel Théâtre des Italiens, Carlo Goldoni (1707-1793) es va mostrar molt prolífic i, en alguns del seus escrits, especialment punyent en la seva crítica a la burgesia veneciana que aviat perdria de vista. *I Rusteghi* enregistra aquell fi-bló enverinat, usat contra uns vells reaccionaris que enyoraven l'antic sistema mercantilista i patriarcal, de quan el cap de família disposava de la vida i el destí dels seus.

L'arranjament d'unes noces que voldrien fer passar per l'adreçador infame d'altre temps, el desfici dels nuvis, compromesos sense ni haver-se co-

ROS RIBAS

Pol López a *Els feréstecs*

negut, i l'oposició de les dones, les quals, encomanades del clima de liberalitat propi del Carnaval, imposaven un ordre civilitzat davant de la salvatgeria dels marits, són els tres pols d'una comèdia que, segons Pasqual, "és l'obra mestra de l'autor venecià". Per assegurar el

Un home sensible

POP

Nick Lowe

Lloc i data: Teatre Zorrilla (12/IV/2013)

RAMON SÚRIO

Inauguració de gala per al festival Blues & Ritmes de Badalona amb Nick Lowe. El britànic va tenir molta audiència, uns seguidors que es van delectar amb un recorregut ben generós per

una producció tan extensa. La bóta del racó la va estrenar a la manera de crooner desencisat amb *Stoptlight roses*, el tema que obre el seu últim àlbum *The old magic*.

Hi va faltar la seda dels arranjaments, perquè es va presentar en solitari, només ajudat d'una guitarra acústica, però n'hi va haver prou amb aquella veu tan bonica i uns acords senzills per endinsar-nos en un món on els records van tenir un pes determinant. Tot seguit, doncs, *He-*

art va ser un viatge als dies de Rockpile, el grup que compartia amb Dave Edmunds i que va ser fonamental per a l'aparició de la new wave.

La forta influència americana del seu cançoner va de l'accent country, que batega a *Lately I've let things slide*, al vellut de *She's got soul* o d'un *I live on a battlefield* que va recordar la versió de Diana Ross. Tampoc no hi va faltar el cor rock & roll, quan va abordar una versió del *Travelin' light* de

Cliff Richard, ni un homenatge al seu deixeble Elvis Costello, en forma d'una *Alison* emotiva i sentimental.

Va incloure-hi, també, alguns dels temes més coneguts, com el pop pur de *Cruel to be kind*, l'himne pub rock *I knew the bride (when she used to rock'n'roll)* o la joia irònica dels seus primers temps, de quan militava a Brinsley Schwarz, (*What's so funny 'bout*) *peace, love and understanding*.

Segui en el registre que sigui, tal com afirma la cançó *Sensitive man*, Nick Lowe va demostrar, dividint a la nit, que és un home sensible.●

Feliç fusió coral

MÚSICA CLÀSSICA

Rèquiem de Verdi

Intèrprets: M.L. Borsi, I. Komlosi, R. Thomas, R. Zanellato. Cor del Gran Teatre del Liceu i de Cambra del Palau de la Música Catalana, OBC
Director: Pablo González
Lloc i data: L'Auditori (12/IV/2013)

JAUME RADIGALES

Bon treball de masses corals, les titulars del Liceu i del Palau de la Música (Cor de Cambra) al servei d'una de les obres simfòniques corals més extraordinàries del segle XIX, el *Rèquiem* de Giuseppe Verdi, que demana, a més, un treball orquestral i de direcció a consciència. Pablo González s'hi va esmerçar amb uns temps enèrgics, i una contundència i un aprofundiment en el discurs. El director asturià va saber mantenir l'equilibri entre la

concepció operística de l'obra i el seu rerefons espiritual (que no religiós) inherent a la partitura verdiana. Tanmateix, i malgrat el bon treball del vent de l'OBC, la corda –especialment la greu– no sempre va respondre amb el so compacte que exigeix l'obra, i fins i tot alguns passatges van quedar ofegats pels 80 cantaires de la massa coral.

El més desigual va ser el quartet vocal, malgrat la notable prestació del baix Riccardo Zanellato i d'una Ildiko Komlosi irregular al principi però consolidada després de la *Sequentia*. S'esperava molt més de Russell Thomas (guanyador d'un Viñas), que va complir en l'Ingemisco però que no va convèncer en l'Hostias i va resultar insuficient la soprano Maria Lúgia Borsi, poc apta per a les exigències de la seva part, que demana més cos, més volada en el fraseig i més contundència en els passatges greus del *Libera me* conclusiu.●

Liceu Òpera Barcelona

L'OR DEL RIN WAGNER

El principi de la *Tetralogia èpica*Direcció musical
Josep PonsDirecció d'escena
Robert CarsenIntèrprets
Albert Dohmen,
Jason Howard,
Ewa Podlès,
Mihoko Fujimura,
Kurt Streit,
Katarina Karnéus
i altres.Orquestra Simfònica
del Gran Teatre del Liceu

ABRIL 2013

Dies 20, 22, 23,
25, 26, 28, 29

MAIG 2013

Dia 2

Preus a partir de 12€

VENDA
liceubarcelona.cat
ticketmaster.es
taquilles
tel. 902 53 33 53

Escolteu la música

Wagner
1813-1883

Seguiu-nos a:

